

Hítbizalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám: 19.166.

Előfizetési ára 2 P, példányonként 20 fillér.

Az Úr Jézus Testőre.

Szegény názáreti ácsmester volt az Úr Jézus testőre. Nem közéleti nagyság. Egyetlen tökéje két szorgalmas keze. Őseinek kezében valamikor fejedelmi pálca díszlett. Neki csak a munka maradt örökségül. De ezt szent hagyatéknak tartotta. Mégis kapitalista volt lelki értelemben, mert a világ legnagyobb kincsét a Megváltót tarthatta karjaiban, sőt ennek a nagy Úrnak testőre lehetett. A földre szállott Istenember nem keres testőrt a nagynevű emberek között. Mindenben megfelelt a kívánalmaknak a munkától kérges kezű József, a «vir iustus», az igazférfiú. A mennyből hozzánk érkezett «Iustitia», Igazságosság, iustus, igaz testőrt keresett. És Józsefben megtalálta. Milyen odaadó áldozattal védte a reabízott Kincset, mennyire áthatotta a kiválasztottság tudata. Felelősségtudatos lélekkel keres szállást a Megváltó számára, az üldözések elől Egyiptomba viszi, aggódva keresi elvesztett kincsét Jeruzsálem utcáin és házaiban. Földi életét és sorsát mindenben összeköti a Megváltóval. De mindig a nagy lelkeket jellemző szerénység maradt. A Megváltó melletti szerepe sem csalogathatta elő az ismeretlenség homályából. Ő maradt továbbra is hűséges testőrnek. «Ime a hű és okos szolga, kit az Úr Isten a saját családja fölé rendelt» — mondja találóan a zsolozsma. (Antif. ad Magnif.) Az Úr szolgáló leánya mellett ő is csak szolga akart maradni Jézus szolgálatában.

Szent József Jézus testőre maradt halála után is. IX. Pius pápa az egyháznak akkori küzdelmes napjaiban 1870 december 8-án ünnepélyesen az Anya-

szentegyház védőszentjévé nyilvánítja szent Józsefet. Így vonul be a szerény szent József mint a „corpus Christi mysticum”-nak, Krisztus titokzatos testének örökös védője, testőre az egyház életébe. Amint egykor a gyermek Jézust védte, úgy védi most az Anyaszentegyházat, vagyis a titokzatosan köztünk élő Jézust. És mint ilyen nemcsak védője, hanem a kérések közvetítője is lett. Mennyire igaz, hogy aki magát megalázza, felmagasztaltatik.

Mint az Anyaszentegyház égi pártfogója, egyben az eucharisztikus Jézus testőre is Szent József. Minden katolikus templom kicsiben az egész Anyaszentegyházat jelképezi. Templomaink legféltettebb kincse pedig az Eucharisztia. Imádságos lelke most is ott őrködik a tabernákulumok Jézusa mellett. Védi és imádja. Szent inkognitóban van, mint az, akit őriz. Mint egykor ószövetségi névrokona, egyptomi József, úgy ő is az éltetadó kenyér osztogatója. A nagy egyptomi éhség idején a fáraó így biztatta a szenvedő népet: Menjetek Józsefhez és amit ő mondand nektek, azt cselekedjétek. (Móz. I. 41. 55.) Ma a lelki ínség idején nekünk szent Józsefhez kell menni kérés szívvel, hogy védje meg az egyházat és annak kincsét az Eucharisziát. Kárhozatos sötét hatalom nyújtja öldöklő kezét az eucharisztikus tabernákulumok felé. Modern Heródesek tervezgetik Krisztus „eltüntetésének” módját. Fel kell kelni az álomból s szent Józseffel együtt menteni kell a „Gyermekeket” a tiszta lelkek békés országába. Ilyen értelemben az Oltáregyesületek védőszentje is szent József. Hiszen ezeknek hivatása az Eucharisztia körüli intenzív lelki szolgálat. A tagok feladata, hogy lelkük készséges lakóhelyül szolgáljon mindenkori az Üdvözítőnek. Ime így lép lelki rokonságba az Oltáregyesület Szent Józseffel és így lesz a hűséges Testőrrel együtt adorációs imádságuk: Aldassék végnélkül és dicsőíttessék a legfölségesebb Oltáriszentség!

Kiss István.

Káncer Károly az életszentség fényében. Az Oltáregyesület tagjai, de más hívek is, ismerik és végzik a farsangvégi negyvenórás szentségimádat. Különösen ilyenkor a farsang tartama alatt, — mikor az emberi könnyelműség az önfegyelműzés béklyóit széttepi és bűnös mulatozásokkal bántja meg a köztünk lakozó eucharisztikus Jézus szerető Szívét, — kétszeresen helyénvaló, hogy az Őt szerető lelkek engeszteljenek. Nem mindenkori lehetséges, hogy valaki a templomban tarthassa imaóráját, vagy külön engesztelését, de tegye meg legalább otthon. Az engesztelést mindenhol és mindenkori, nagy lelki haszonnal végeztethjük. A hősi engesztelésnek lélekemelő példáját olvassuk az Eucharisztia lánglelkű hódolójának a szentéletű, boldogemlékű Káncer Károly prelátnak feljegyzéseiben. 1905-ben tartott lelkigyakorlatának egyik feltétele: „A ciliciumot fogom hordani csütörtökön lefekvés előtt” és az 1906-ban tartott lelkigyakorlatnak jegyzetében pedig, ez a feljegyzés olvasható: „Fölkelés álomból csütörtök éjjel 12 órakor, cilicium, ostorozás”. Így engesztelnek a szentek, kik már egészen Jézuséi! Mi gyarló, köznapi emberek, ebben talán nehezen követhetjük az ilyen lelki hősokeket, de példájuk mégis ragyogóan áll előttünk és fényt mutat, mint Káncer Károlynak, a magyar Oltáregyesületek megalapítójának élete is. Azonban tegyük meg részeünkről legalább azt a csekélyet, amire képesek vagyunk: hitből és alázatos szeretetből fakadó imáinkkal, önmegtágadásainkkal mi is engeszteljük a szentségi Jézust. Így lehetünk mi is az engesztelésnek értékes munkatársai. (Ima meghallgatásról is kaptunk értesítést; két feltűnő esetben, egy illető Káncer Károly közbenjárására meghallgatást nyert.)

Az Eucharisztikus áldozat és eledel.

A megtestesült és emberi természetében már megdicsőült Fiú-Isten, a mi édes Megváltónk és Üdvözítőnk szent Gertrúdnak és szent Brigittának kinyilatkoztatta, hogy ha ezzel üdvözülésünket elősegíthetné, kész lenne most is — kiérdemelt mennyei dicsőségét odahagyva — minden egyes lélekért külön-külön újra, meg újra végigszenvedni mindazt, amit egykor földi életében elszenvedett az egész emberi nemért. Ilyen áldozatos szeretet, ilyen belső áldozat tüze lángolt istenemberi Szívében már a keresztdózatát megelőző utolsó vacsora előtt is; ilyen belső áldozattal ajánlotta fel magát mennyei Atyjának áldozatul a világ váltásáért.

A mennyei Atya azonban úgy határozott, hogy emberré lett szent Fia a világ váltásának teljes árúul csak egyszer haljon meg vérontásos kínokkal teljes kereszthalállal. Ezen keresztdózata után megdicsőülten, titokzatosan jelképezett kereszthalálával adjon a szentmiseáldozatokban minden szenvedés nélkül külső ünnepélyes liturgikus kifejezést soha meg nem szünő, még megdicsőültségében is örökké tartó belső áldozatának. A szentmisékben lelkileg, készségileg ismétli meg keresztdózatát azok üdvére, akik örök boldogságuk kiérdemlése végett lelkiismeretesen akarnak együttműködni a Krisztus Urunk által részükre kiérdemelt kegyelmekkel. Hogy mennyei Atyja akarát teljesítse, azért rendelte az utolsó vacsorán a szentmiseáldozatot és az Oltáriszentséget. Hogy Melkizedek rendje szerinti Főpapunk és lelki eledelünk maradjon mindennap egészen a világ végéig és a törvényesen felszentelt áldozópapok közreműködésével naponkint feláldozza magát oltáraink Golgotáján.

Az utolsó vacsorán bemutatott első szentmiseáldozata, a kenyér átváltoztatása szent testvé és a bor átváltoztatása szent vérévé, nemcsak a másnapi vérontásos kínos keresztdózatra való készségét fejezte ki külsőképpen liturgikusan, hanem azon állandó készségét is, hogy a szentmisékben a mennyei Atya akarata szerint áldoztatja fel magát oltárainkon. Azért parancsolta apostolainak és azok törvényes utódainak: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre”, vagyis belső áldozatom külső ünnepélyes liturgikus kifejezésére, hogy lelkeitek eledele is maradhassak mindennap egészen a világ végéig. A szentmiseáldozat tehát az Úr Jézusnak érettünk lelkileg megismételt, készségileg megújított vérontásos keresztdózata minden szenvedés nélkül csak képletes vérontással, csupán titokzatosan jelképezett kereszthalálával. Mert így határozta el öröktől fogva a mennyei Atya, „aki előtt kedvesebb áldozat az engedelmesség, mint az önfeljűleg hozott áldozatok, vagy kínos önfeláldozások bármilyen sokasága” (1. Kir. 15, 22.) A szentmise tehát az Úr Jézusnak készségbeli keresztdózata.

A trienti szent zsinat tanítása szerint kétféleképpen van jelen az Úr Jézus az Oltáriszentségben, nemcsak az átváltozást eszközöző megszentelő (konszekráló) szavak erejénél fogva (vi verborum), hanem kísérőleg is (per concomitantiam). A megszentelő szavak, amelyekre átváltozáskor a kenyér Krisztus Urunk szent testvé és a bor Krisztus Urunknak szent vérévé változik, ezek: „Ez az én testem, mely áldozatul értetek adatik”, illetve: „Ez az én vérem, mely értetek és sokakért bűneitek bocsánatára aiontatik”. A miséző pap ezen szavai szétválasztva egymástól az Úr Jézus szent testét és véré, Őt képletes vérontással titokzatosan jelképezett kereszthalála állapotába helyezik örökké szüntelen belső áldozatának külső ünnepélyes liturgikus kifejezése végett. A szavak erejénél fogva az Oltáriszentség

Istennek bűneink miatt megölt Báránya, kinek szent teste és vére lelkünk táplálására is szolgál a szentmise kiegészítő főrészében, a szentáldozásban. A szentmiseáldozat lényege ugyanis csupán a kettős átváltoztatás (konszekráció). Mert ez azon áldozati ténykedés, mely az Úr Jézus örökké szüntelen belső áldozatának külső ünnepélyes liturgikus kifejezését célozza és a szentmisét tökéletes áldozattá teszi; a tényleges keresztáldozattal Isten előtt egyenlő értékű legszentebb áldozattá.

Minthogy a feltámadt Úr Jézus istensége és embersége, emberi lelke és teste, szent teste és vére egymástól tényleg többé már nem választhatók szét, azért kísérőleg (per concomitantiam) az örökre megdicsőült Istenember egészen és élve is megjelenik átváltozáskor az Oltáriszentségben a kenyérnek és bornak külső színei alatt. Megjelenik kísérőleg egészen és élve is, hogy személyesen adjon külső kifejezést örökké szüntelen belső áldozatának, miszerint most is szívesen ismételné meg tényleg értünk minden egyes szentmisében az egyszer elszenvedett vérontásos kínos keresztáldozatot, ha ezzel az emberek üdvözülését elősegíthetné. Vagyis, ha a mennyei Atya másképp nem parancsolta volna. Tökéletes liturgikus áldozat minden egyes szentmiseáldozat, a keresztáldozatnak készségebeli, lelkiileg való megújítása. Ha nincs is itt tényleges vérontás, «de megvan az istenáldás»: bőven árad ránk a váltság véreinek szent harmata.

Igazságosság címén megillető (de condigno) érdemeket úgy magunk, mint mások részére csak földi életünk folyamán (in statu viae) szerezhetünk Isten előtt. Az Úr Jézus az utolsó vacsorán bemutatott első szentmiséjével tette keresztáldozatát s annak készségebeli megújításait, a többi szentmiséket számunkra igazságosság címén (de condigno) végtelenül érdemszerzőkké. Úgyhogy a többi szentmisékben már nem új érdemeket szerez számunkra, hanem csak reánk alkalmazza mindhalálig való engedelmességéről tanuskodó utolsó vacsorai szentmiséjének és tényleges keresztáldozatának végtelen érdemeit. Reánk alkalmazza, mint olyanokra, akik isteni Mesterünk tanítása és példaadása szerint akarjuk az Általa szerzett kegyelmekkel lelkiismeretesen együttműködve örök boldogságunkat kiérdemelni.

A szentmisékkal továbbá nemcsak magunknak szerezhetünk kegyelmeket, de a földön élő és a tisztítótűzben szenvedő embertársaink javára is. Ezt teszik a mennyei Szentek is, különösen a boldogságos Szűzanya, akik az Úr Jézuséhoz hasonló örökké szüntelen belső áldozataikat Vele egyesülten fejezik ki javunkra és a tisztítótűzben szenvedők javára minden egyes szentmisében. Így a szentmise a Szentek Egyességének, a győzedelmes, a küzdő és a szenvedő hármasságának legszentebb közös liturgikus áldozata. Ezért szeressük és becsüljük meg a szentmisét. Igyekezzünk azon minél többször lélekben is résztvenni, hogy gazdag gyümölcszeiben eredményesen részesülhessünk. *Juhász Béla nyug. lelkész.*

* * *

«Ha Istennek kezdünk el valamit, be is kell azt fejeznünk, akármilyen nehezünkre is esnék; ezért őszinte szívből mondjuk ki: akarom!»

«Az Úr Jézus Szíve szenved, mert megvetik, félreismerik, meggyalázzák Mihozzánk úgy jöhhessen, mintha Édesanyjához menne.»

(Jézusról nev. Mária Anya.)

Bepillantás a magyar szentek lelkvilágába.

A legutóbbi jubileumi évek közelebb hozták hozzánk a magyar szenteket, akik közül eddig csak 5—6 volt ismeretes előttünk. És ma csodálkozva halljuk, hogy számuk — akikről tudunk — a 40 felé tart.

Magából az Árpádházból — nemzetünk első uralkodó családjából — 300 esztendő alatt 12 szentünk van. Olyan gazdagság ez, amellyel a világ egyetlen uralkodóháza sem bír. És a királyok közül, akiket az Egyház oltárra emelt, Szent István a *legelső*. Arra sincs több példa a történelemben, hogy egy nemzet első uralkodó családja szent család legyen. A miénk az. Szent István, felesége Boldog Gizella és gyermekük Szent Imre. Ez a fiatal herceg egész életét liliomcsokorba kötötte s letette a Boldogasszony lábaihoz. És ma, — 900 év múltán is ő a magyar ifjúság *liliomkoronás halhatatlan királya*.

Azután ott van a többi: Szent László király, Európa *legelső* lovagja. Árnýékában a nagy bűnbánó, Boldog Salamon remete. Szent Erzsébet, a szerető feleség és édesanya. A liliomos asszonyok: Boldog Szalome és Szent Kinga. Majd Boldog Jolánta és Konstancia az erzsébetes lelkükkel és életprogrammjukkal. Boldog Margit, mint a nemzet áldozata és Szent Erzsébet szűz, az utolsó Árpád-leány.

Szent István korából Boldog Máté budai nemes, aki *Kinába* megy misszióba. Szent Benedek rendjéből nyolcan, Szent Domonkos rendjéből kilencen, köztük három Árpádházi királyleány. Veszprémi Boldog Ilona szintén domonkos apáca, az Egyházban az *első stigmatizált nő*. Szent Ferenc rendjéből nyolc szent, köztük öt Árpádházi királyasszony. Boldog Özséb, a magyar eredetű pálosok alapítója. Boldog Báthory László, a Biblia fordítója. És a kassai három Vértanu, akik közül egy esztergomi kanonok és kettő jezsuita atya.

Szenteink között királyok, hadvezérek, édesanyák, fiatal leányok, fiatal emberek és szerzetesek vannak. Megszentelődtek a trónon, országos küzdelmekben, a politikában s hadvezetésben. Megszentelődtek férjek oldalán, gyermekbölcső mellett. Viszont voltak, akik a házasságban is megőrizték liliomos életüket. Volt, aki az egyetemi katedráról ment szerzetesnek, más, aki országbírói hivatalát hagyta oda. Voltak liliomos leányok, liliomos ifjak, ezek a nagy életigenlők, akiknek Krisztus lett egyetlen szerelmük.

És mit mondanak nekünk mindezek a nagyok, mindezek a hősök, mindezek a szentek? Lehet-e a lelkükbe úgy bepillantani, hogy megértsük őket s megszeresük azt a célt, amely felé ők rendíthetetlenül haladtak?

A szentek lelkvilágába belenézni nagyon nehéz, mert ők a legjobban hozzáegyszerűsödött lelkűek az Úristenhez. A mi nagy bajunk itt a földön az összetettség. Az élet reánk rakja terheit és divatjait, reánk rak sokszor bűnöket is s mindezekben sokszerűvé, sokszínűvé lesz a lelkünk, amely pedig mint fényugár *oly egyszerűen s tisztán* indult útjára az Úristen kezéből.

Amikor az Úristen elindít egy-egy lelket, megvan róla a fényképe, milyennek szeretné, milyennek gondolta el. A szentek váltják valóra az isteni elgondolást, rajtuk megvan a Teremtő anyajegye, ők vonásról vonásra hasonlítanak az Istenkézzel megrajzolt képhez, amely csak haláluk percében lepleződik el előttük.

Az Úristen boldogságra teremtette az embert, ezért akaratra az emberre csak egy: *a boldogítani akarás*. Ezt a szentek értették meg legjobban s az életükkel igazolták. Ők a világ legboldogabb emberei, mert legyőzték önmagukban a megváltatlan sötét hatalmakat, került legyen az bármibe. Ők tudtak maguknak

fájni, ha a boldogsáért saját vérükkel kellett fizetniök. Nem kimélték a testet, ha a lélek ellen lázadt. Ők tudtak szabadok lenni bilincsekben s tudtak szabadok lenni hatalomban. Szabadok a szegénységben s a gazdagságban, mert övék volt a Krisztus. A benne megnyilatkozó *pozitív* erőket segítették magukban is előtörni. Minél nagyobb volt az őket körülvevő rossz, annál több jót hoztak ki belőle. Körülöttük nem volt boldogtalanság, mert *ők maguk voltak boldogok*. Ezért tudták másokban is szolgálni a jó életet, a több életet, a gazdag életet.

A legnagyobb életigenlők a szentek. Ők értették meg legjobban, hogy a szeretet az élet s minden, ami nem szeretet, az a halál. Amint az Úr Jézus mindenki-ben szerette és szolgálta az életet, úgy a szentek is az élet szeretői, az élet szolgálói akartak lenni, *a cselekvő* felebaráti szeretet által. Ennek az életigenlésnek a tulajdonképeni lényege: *a jó akarás, a jót cselekvés.* Az nem élet, amelyben tagadás, harag, rosszakarat van, az csak látszólagos élet, mert önmagát fosztja ki.

Nincs arra emberi szó, nincs arra emberi toll, amely csak meg is tudná közelíteni a szentek boldogságát, már itt e földön. A szenvedéseket ők is ismerték, de mélységesebben, jobban ismerték, mint mi. Tudták, hogy a szenvedés nem mint cél van beállítva az Úristen világrendjébe, hanem csak mint tisztulási folyamat. Aki magára valóban tisztítólag hagyja hatni, már túl is van rajta. Amint a bűnöknek nincs többé hatalma a megváltás kegyelmeiből élő emberen, úgy nincs hatalma a szenvedéseknek sem a boldogság állapotában. Ezt a szentek már e földön elérték, hogy legyőzték a bűnt s legyőzték a szenvedéseket is. Velük nem történni lehetett más, mint amit Isten akart, hogy történjék. De a szentek nemcsak tudták, hanem élték is, hogy az Úristen akarata a boldogság. Más szavakkal: a boldogság az Istennel egyesült élet, amelyet a Szentek e földön is már bírtak. Ezért olyan mindegy volt nekik jó idő vagy rossz idő, megértés vagy megnemértés, elismerés vagy megvetés, szegénység vagy gazdagság, fekete kenyér vagy úri jólét, mindez oly közömbös volt előttük. Ők Istent bírták s benne a mi fogalmainkkal ki nem fejezhető boldogságot.

Zelatrix.

«URAM LEGYEN . . .»

Ha keserű kelyhet adsz, kiiszom,
Ha örömet adsz, szemedbe mosolygok,
Engem nem tudsz megtörni sohasem.
Látod, én mindig boldog vagyok.

Ha eljössz hozzám, hát szívembe zárlak,
Ha nem jössz hozzám, a fejem lehajtom.
Tőlem nem hallasz panaszt sohasem
Amit Te óhajtasz, azt én is óhajtom.

Én nem sírok, ha elszakítod tőlem
És elfordítod mind, akik szeretnek.
Látod, én mindig boldog leszek,
Boldog, mert csak Téged szeretlek.

A. A.

Az oltáregyleti mozgalom terjedése érdekében igyekezzenek a fiók-egyesületek minden tőlük telhetőt elkövetni templomban és azon kívül is. Az előbbi cél érdekében rendezzenek engesztelő ájtatosságokat (triduum, novena) kellő előkészítés után ünnepélyes keretek között. Ajánlatos évenként ünnepélyes tagfelvételt vagy fogadalomújítást tartani, melyre a többi híveket is meghívjuk. Templomon kívül pedig rendezzünk eucharisztikus kultúrestéket, ünnepélyeket, esetleg színelőadásokat, vagy filmelőadásokat. Ilyen alkalmakkor egy ünnepi szónoklat vagy előadás keretében hívjuk fel a figyelmet az eucharisztikus mozgalmak fontosságára. A buzgóbb híveket pedig egyéni beszélgetések alkalmával szervezzük be az Oltáregyesületbe. A mai és minden idők legaktuálisabb mozgalma az eucharisztikus apostolság.

Új Oltáregyesület alakult Hajdúszoboszlón. Sorokpolány (Vasm.) és Zebegényben. Meginduló munkájukon legyen az Eucharisztikus Jézus áldása.

Legközelebbi központi választmányi ülésünk március 15-én, központi terjesztőnöi értekezlet pedig március 22-én lesz, mindkettő délután 4 órakor.

Farsangvégi 40 órás engesztelő szentségimádás lesz az Örökimádás-templomban március 7., 8., 9-én. Mindegyik napon este 1/46-kor szentbeszéd, utána ünnepélyes áldás. Utolsó napon Te Deum és szentséges körmenet fejezi be az ájtatosságot. Az engesztelés jegyében szeretettel hívjuk a kedves híveket az ájtatosságra.

Értékes és tanulságos beszámolókat kapott a központ az egyházmegyei igazgató uraktól. A legtöbb helyről a komoly, áldozatos munka szelleme sugárzik felénk a kimutatásokból. Ime a tételek: Esztergomi főegyházm. 8.866·16 P, Szombathelyi egyházm. 3.050 P, Egri főegyházm. 1.578·73 P, Veszprém egyházm. 1.261·03 P, Szatmár egyházm. 1.000 P, Vác egyházm. 922·36 P, Székesfehérvári egyházm. 651·51 P, Hajdúdorogi gör. kat. egyházm. 680·94 P, Csanád egyházm. 394·47 P, Pannonhalmi főapátság 99·80 P, Győr egyházm. 58·50 P, Rozsnyói egyházm. 40 P, kassai egyházm. 34·73 P, Nagyváradi egyházm. 10 P. A végső kimutatás összege a központba befolyt adományokból: **18.648·73 P.** A legkisebb adományt is megjutalmazó eucharisztikus Jézus áldása legyen az oltáregyleti vezetőkön és adakozókon!

Oltáregyleti munkaórák, összefüggések alkalmával ismertessük néhai Kánter Károly szentség hírében elhunyt oltáregyleti apostol kitünő életrajzát. Az értékes könyv dr. Tiefenthaler József koll. ig. írása és «Budapest apostola» címen jelent meg. A könyv 3·40 P és portó megküldésével kapható központunkban (IX. Üllői-út 77.).

A Katolikus Hölgyek Orsz. Sajtóegyesülete ezúton is köszönetét fejezi ki mindazoknak, akik a honvédek részére indított könyv- és kegytárgyak gyűjtésében segítségére voltak.

Lelkigyakorlatok lesznek központunkban: március 10—14. Szent Anna kongr. részére. Tartja: P. Jámbor László S. J. — Márc. 24—28. Virgo Reparatrix kongr. részére. Tartja: Kis István t. igazgató-prézes.

* * *

Teljes búcsú. Szent József ünnepén márc. 19, Gyümölcsoltó Boldogasszony napján márc. 25-én, imádási órák napján, a hó első csütörtökén és péntekén, egy tetszésszerinti napon.

GYÜMÖLCSZÁNDÉKUNK

Hiszek Jézus Krisztusban, ki fogantaték Szentlélektől, születék Szűz Máriától.

Mint a sötét éj elmúltával beköszöntő hajnali harangszó, úgy hatnak reám a Hiszekegy harmadik ágazatának a szavai. Az Ószövetség borús égbolta egy szép napon kiderült. A mennyei Atya jósága szeretettel választja ki a bűnös föld gyermekei közül egyetlen tiszta leányát, a názáreti Szent Szűzet. Majd égi frigyét köt vele a legtisztább szeretet Istene, a Szentlélek. Valóban az Ószövetség komor hangulata után egy boldogító mosoly kisugárzása a földre. És ennek az égi mosolynak ihletett megérzője a boldogságos Szűz Mária. Gyümölcse pedig az égből alázálló Ige, aki benne testté lett, hogy közöttünk lakozzék. S hogy az Atya megbocsátó szeretete ünnepélyes formában is kifejezésre jusson, elküldi követét, Gábor arkangyalt a názáreti ház úrnőjéhez. Bejelenti a világtörténelem legszentebb frigyének létrejöttét ég és föld között. Ekkor hangzik el a szent Szűz ajkáról a föld nevében az áldozatos beleegyezés: «Ime az Úr szolgáló leánya, legyen nekem a te igéd szerint». Ez az ünnepélyes «igen» megdönti a sátán uralmát. Az Éden-kert vétkes Évája előtt adott isteni szent ígéret beteljesült. Megjelent az Újszövetség Évája, akiről a sátánnak egykor ezt kellett hallania: Ő megrontja fejedet és te sarka után leselkedel. (Móz. I. 3, 15.) Egy gyengének látszó nő lépett az emberiség élére, hogy megvívja győzelmes harcát a sátánnal. S mivel «malasztal teljes, az Úr van vele», megoldhatta nagyszerű feladatát. «Életünk Éva elveszté, te szent Szülötted megszerzé, siralmainkat elvevé és boldogságunk megnyeré».

A megváltás Názáretből indult ki s Betlehem a második állomása. Itt született meg az ég és föld között létrejött szent frigynek bizonyítéka, Jézus Krisztus, a testté lett második isteni személy. A karácsonyi szent éjszaka csodás theofaniája, istenjelenése kiinduló pontja annak az áldott harminchárom esztendő korszaknak, midőn köztünk járt az ég látható alakban is. Betlehem ugyan nem figyel fel a korszakforduló eseményére. Nyugodtan alussza dermedt álmát és nem sejtí, hogy neve belekerül a történelembe; hogy millió és millió lélek figyelme feléje fog sugározni. «Ő gyönyörű szép titokzatos éj! Égzemű gyermek, csöpp rózsalevél, kisedeként az édes Úr, jászolában megsimul, szent karácsony éjjel.» Betlehemnek, a «kenyérháza»-nak bájos háziasszonya a Szent Szűz, aki az «Élő kenyérrrel» szolgál az odasiető egyszerű pásztoroknak. Mint élő monstrancia hordozza és egyben adorálja a Legszenetebbet. Ezért tiszteli oly bensőséges szeretettel az Egyház a Szent Szűzet. S ha a jámbor hívő az Eucharisztia érintő pápi kezét is csókkal illeti, mily tisztelet illeti azt, aki anyja volt az Üdvözítőnek.

Mikor tehát térdre hullok a Madonna képe előtt, azzal a tudattal imádkozom, hogy tisztelete által tanubizonytságot teszek a megtestesülésbe vetett hitemről. Hiszem az ég és föld között létesült szent frigyét, amelynek reánk nézve boldogító gyümölcsozttetője a Szent Szűz. Ez az én hitvallásom és ez az én útbaigazítóm a tévelyek útvesztői között.

K. I.

Felelős szerkesztő: Dr. MÁTRAI GYULA. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.